

F.C.I.-Standard č. 354/22.11.2006/GB

POLSKÝ HONIČ (GOŃCZY POLSKI)

ZEMĚ PŮVODU: Polsko

DATUM PUBLIKACE ORIGINÁLNÍHO PLATNÉHO STANDARDU: 10.11.2006

VYUŽITÍ: lovecký pes, používaný při lovu divočáků a vysoké zvěře. Příležitostně užíván i při lovu lišek a zajíců v hornatých oblastech jižního Polska.

KLASIFIKACE F.C.I.: Skupina 6 honiči, barváři a příbuzná plemena
Sekce 1.2 středně velcí honiči
Zkouška z výkonu.

KRÁTKÝ HISTORICKÝ PŘEHLED: lov s loveckými psy řídicími se čichem byl zmiňován v polské literatuře již ve 13. století. Polsko bylo vždy zemí s bohatstvím hlubokých lesů plných vysoké zvěře, kde byli honiči a barváři cennými pomocníky lovce. Lov s honiči a barváři byl polskou šlechtou velmi ceněn, jak dokazují kroniky ze 14. století.

V 17. století již byly jasně odlišené dva druhy polských honičů. Přesné popisy jsou v lovecké literatuře 19. století: v roce 1819 Jan Szytier (Poradnik Mysliwych) popisuje polského „bracha“ a polského honiče, v roce 1821 v časopise Sylwan předkádá W. Kozłowski popis a obrázky obou typů, polského „bracha“ (těžší) a polského honiče (lehčí), velmi podrobný popis Ignace Bogatynského (1823-1825, Nauka Lowiectwa) může už být považován za první standard plemene.

Po první světové válce byl polský honič stále používán v Polsku při lovu, zvláště ve východních oblastech, ale nejvíce v náročných horských terénech. V podkarpatské oblasti používal při lovu polské honiče slavný polský kynolog Jozef Pawusiewicz (1903-1979), angažoval se i v chovu tohoto plemene. Napsal první standard plemene a především díky němu bylo plemeno oficiálně uznáno Polskou kynologickou asociací.

CELKOVÝ VZHLED: mrštný pes kompaktní stavby. Kostra je silná, ale ne těžká. Stavba těla ukazuje na velkou pohyblivost a zřejmou dispozici odolávat těžším podmínkám při práci v hornatých oblastech.

DŮLEŽITÉ PROPORCE: středně velký. Obdélníkový formát těla 9:10.

CHOVÁNÍ/POVAHA: stálá a příjemná povaha. Tento pes je skutečně odvážný a kdykoliv dokáže svou statečnost. Je inteligentní, snadno vycvičitelný. Není agresivní, ale zůstává obezřetný k cizincům. K jeho kvalitám loveckého psa je třeba přičíst i jeho kvality výborného hlídače. Během lovu dává hlasové signály charakteristické melodie v různých intonacích, feny mají vyšší hlasy.

HLAVA: vznešená, proporčně odpovídající trupu.

LEBEČNÍ ČÁST:

Lebka: stejné délky jako tlama, mírně konvexní. Týlní hrbolk je vyznačený, ale nikoliv vystupující.

Stop: jen lehce vyznačený.

OBLIČEJOVÁ ČÁST:

Nos: černý, hnědý nebo masové barvy, barva záleží na barvě srsti.

Pysky: masité, nejsou ani visící ani těsně přiléhající, dobře překrývají spodní čelist. Lehká vráska v koutku je dobře vyznačená.

Čelisti/Zuby: silné a bílé, s řezáky uloženými v oblouku. Nůžkový skus. Upřednostňován je plný chrup.

Oči: středně velké, šikmé. Výraz je laskavý. Bělmo oka není viditelné. Černí jedinci s pálením mají tmavé oči, hnědí a červení jedinci mohou mít světlejší oči. Oční víčka dobře přiléhají k bulvám.

Uši: zavěšené, lehké, trojúhelníkové, střední délky. Nasazené nízko, ve výšce horizontální linie očí. V bázi široké. Velká část ucha je visící, nesena lehce dopředu, s přední hranou blíže lícím než zadní. Špičky uší jsou dobře zaoblené. Srst na uších je hladká a hedvábná.

KRK: střední délky, dobře osvalený, poměrně silný, s oválným průřezem. Není nesen ani příliš vzpřímeně, ani příliš nízko (střední sklon). Kůže je volnější, ale netvoří lalok.

TRUP:

Kohoutek: vyznačený.

Hřbet: rovný, dobře osvalený.

Bedra: široká a dobře osvalená, velmi lehce klenutá.

Hrudník: hluboký, dosahující k loktům. Předhrudí středně vyznačené.

Hrudní koš: dlouhý a stoupající.

Břícho: lehce vtažené.

OCAS: středně silný, dosahující k hleznu. Dobře a bohatě osrstěný. V klidu je ocas nesen nízko a šavlovitě zahnutý, v pohybu je nesen lehce nad hřbetní linií.

KONČETINY:

HRUDNÍ KONČETINY: při pohledu zepředu kolmé. Vzdálenost od lokte k zemi je rovna polovině kohoutkové výšky.

Plec: dlouhá a šikmá.

Nadloktí: úhel ramenního kloubu není příliš otevřený.

Loket: nevytočený ven ani nevytočený dovnitř, paralelní se střední linií těla.

Předloktí: rovné, suché, s oválným průřezem.

Nadprstí: suché, pružné; v profilu lehce šikmé.

PÁNEVNÍ KONČETINY: při pohledu zezadu kolmé.

Stehna: široká a dobře osvalená.

Bérec: dobře osvalený.

Nadprstí: krátké.

Paspárky: nejsou.

TLAPKY: uzavřené a lehce oválné. Prsty jsou mírně klenuté. Drápky jsou tmavé, odpovídají barvě srsti. Silné polštářky.

CHŮZE/POHYB: pohyb má být bez námahy, energický, plynulý a harmonický. Volný pohyb s dlouhým krokem, zvláště v klusu. V kroku i klusu zůstává hřbetní linie rovná a stabilní. V pohybu jsou končetiny paralelní.

OSRSTĚNÍ:

SRST: na těle je srst hrubá, těsně přiléhající ke kůži. Bohatá podsada, bohatší v zimě, méně bohatá v létě. Na hlavě a uších je srst krátká a měkká.

BARVA:

- černá s pálením: pálení má být dobře odlišené od černé. Pálení je kombinací hnědé a červené, barva je velmi intenzivní.
- hnědá (čokoládová) s pálením.
- červená s nosní houbou černě, hnědě nebo masově zbarvenou. Plavočervená srst může být lehce překryta černou.

Umístění pálených znaků: nad okem, na tlamě, na přední straně krku, na předhrudí, na spodní části končetin, za a uvnitř stehen, kolem řitního otvoru, na spodní straně ocasu.

Malé bílé znaky na prstech a hrudníku jsou povoleny.

VÝŠKA:

Výška v kohoutku: Psi: 55 - 59 cm.
Feny: 50 - 55 cm.

VADY: jakákoliv odchylka od výše uvedených znaků má být považována za vadu a vážnost, s níž je vada posuzována, má být v přímém poměru k jejímu stupni.

Celkový vzhled:

- příliš dlouhé končetiny.
- příliš dlouhý nebo příliš krátký trup.
- příliš lehká stavba kostry.

Hlava:

- světlé oko, kulaté oko.
- klešťový skus.

Srst:

- pálení nedostatečně odlišené od černého podkladu.
- příliš rušivé pálení.

VYLUČUJÍCÍ VADY:

- agresivita nebo přílišná plachost.
- předkus nebo podkus.

Psi, kteří zjevně vykazují fyzické nebo povahové abnormality, musí být diskvalifikováni.

Pozn.: Psi (samci) musí mít dvě zjevně normálně vyvinutá varlata, plně sestouplá v šourku.